

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea

Oradea, 27 aprilie

Seria I, Anul XX, Nr. 10 (282), 2017

HRAMUL BISERICII SFÂNTUL GHEORGHE - ORADEA

Din sumar:

Alocuțiunile Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus* - pag. 4;

Tiberiu Brediceanu, contribuția sa la dezvoltarea muzicii românești - pag. 5-6;

Cum ne putem păstra liniștea sufletească - pag. 10-11.

SCRISOARE PASTORALĂ

LA SĂRBĂTOAREA ÎNVIERII DOMNULUI

2017

Îndrăzniți. Eu am biruit lumea! (Io 16, 33)

Dragi credincioși, Cristos a Învial!

Cuvintele acestea, anunțând cu bucurie și cutremurare o revelație, ne vin ca un ecou din veac, ne sunt cunoscute și familiare, ne dau sensul întâlnirii și al speranței, ne definesc în afirmarea credinței și dau rost adânc vieții noastre, a fiecăruia individual și a tuturor împreună, ca umanitate.

E ora când gândul ne duce la felul în care, în viața-I pământească, Isus a întâlnit mai întâi, la râul Iordanului (Lc 3,22), pe Ioan Botezătorul, apoi, prin Galileia, pe rând, i-a întâlnit pe Petru și pe Andrei (Mt 4,2; Mc 1,16, Lc 6,14), pe Filip și pe Bartolomeu (Mc 3, 18) și pe ceilalți care aveau să-i devină apostoli. La Ierihon, Isus l-a întâlnit pe Zaheu (Lc 19,2), în Betania pe Maria și pe Marta, la fântâna lui Iacob o întâlnește pe Femeia Samaritană, iar pe Muntele Măslinilor o va întâlni pe Maria Magdalena (Io 8, 1-11). Tot astfel, a întâlnit mulțimile pe toate drumurile și văile, prin toate orașele și satele din Țara Sfântă. După Înviere, în schimb, sunt Mironosițele cele care-L întâlnesc, sunt Petru și

Ioan și apoi apostolii în Galileia neamurilor, iar mai apoi și Toma în sala Cinei celei de Taină.

Aceste întâlniri pilduitoare ale Mântuitorului din timpul peregrinării Sale pe pământ au fost fundamentale și au avut un rol întemeietor în viața acelor oameni și a acelor comunități. Isus îi cheamă, le schimbă viața înnoind-o, îi însănătoșește pe cei bolnavi, „orbii văd, șchiopii umblă, leproșii se curățesc, surzii aud, morții înviază și săracilor li se binevestește” (Lc 7,22), speranța învie. După moartea pe cruce a Domnului, femeile Mironosițe sunt dornice să-L revadă, iar speranța lor reînvie când văd mormântul gol. Aceeași speranță o trăiește Maria Magdalena când îl vede pe Rabuni, pe Învățătorul, în grădină (Io 20,16) și, de aceeași speranță, este însuflețit Petru care, „sculându-se, a alergat și s-a minunat” (cf Lc 24,12). Cu toții, la întâlnirea ce li se părea până în ultima clipă cu totul de nesperat cu Domnul cel Învial, au sufletele, iată, în chip miraculos, pline de speranță și în toți „inima le arde” (cf. Lc 32) de iubire la întâlnirea cu Învățătorul. Cu toții îl căutau pe Isus, o căutare a ceea ce putea să-i adeverească pe ei înșiși și să-i mântuiască. Omul, oamenii, noi toți – fiecare cu grijile și îngrijorările, cu suferințele lăuntrice, cu toată viața noastră de zi cu zi – trăim acest miracol și această Bucurie fără seamăn: Domnul este viu și dorește să fie căutat printre vii de cei care nu-și pierd speranța!

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Dragi credincioși,

Mormântul gol se iluminează de lumina nefirească și strălucitoare a hainelor îngerilor (Lc 24, 4), din mormântul gol îngerii dau speranță mironosițelor: ”nu este aici, a Învial” (Lc 24, 6) iar Petru se miră și se minunează văzând cele întâmplate. În această noapte sfântă întunericul nu mai are putere, temerile sunt sfărâmate, viața a învins, Domnul a Învial! Domnul este bucuria noastră, El este cel care poate să ne deschidă ochii pentru ca să-L cunoaștem și să-L recunoaștem precum au făcut ucenicii în Emaus: El rămâne cu noi, el ne susține și ne dă putere.

Dragii mei,

Celebrăm în acest an jubileul a 225 de ani de

la înființarea Seminarului Greco-Catolic de la Oradea, care și-a deschis porțile pentru copiii românilor la 1792. Noi cei de acum, interpretăm fondarea Seminarului de către Episcopul de atunci, Ignatie Darabant, ca pe un eveniment cu încărcătură simbolică, fondatoare: o „întâlnire cu Domnul” și o bucurie de Înviere. Da, deschiderea porților Seminarului a fost o întemeiere prin fondarea unei instituții eclesiastice cu scopul precis al luminării neamului spre mântuirea sufletelor. Da, deschiderea porților Seminarului a reprezentat „îndepărtarea pietrei de pe mormântul” (cf Mc 16,3) uitării și a neștiinței în care au fost îngropați românii, din aceste părți, de veacuri. Deschiderea porților Seminarului a însemnat luminare și educație, și cultură, deșteptare și înviere; a însemnat preoți și dascăli pentru credincioșii români și pentru copiii acestora; a însemnat legături de spiritualitate cu catolicismul, cu Cetatea Romei papale și cu lumea largă; a însemnat „întâlnirea” cu Domnul și Învierea în Domnul, Învierea poporului.

Dincolo de mormântul gol este speranța, este Învierea. Citind trecutul deslușim mai bine înțelesurile și neînțelesurile prezentului și pricepem mai cu folos că această „fântână a darurilor” de la Oradea, Seminarul, a însemnat luminare întru cultură și înțelepciune, înălțare întru cuvânt și limbă, deșteptare întru neam și țară, bucurie întru iubire și bună-înțelegere. Seminarul a format și formează tineri și conștiințe, a transformat gândirea acestora și a eliberat sufletele spre devenirea întru apostolat pentru toți românii din locurile apropiate, ca și pentru cei de pe meleaguri îndepărtate.

Preoții și Dascălii formați aici, la Oradea, l-au întâlnit personal pe Isus atunci când Domnul i-a chemat să intre în Seminar, precum și atunci când, la terminarea studiilor, după Înviere, au fost trimiși de același Domn, cu porunca: „mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura” (Mc 16, 15, Mt 28,19). Și, așa, precum Petru, aceștia, „sculându-se, au alergat” (Lc 24,12) și s-au dus prin toată Țara Ardealului și au învățat

și, așa, au propovăduit credincioșilor și pruncilor lor Evanghelia Domnului și Evanghelia Învierii neamului românesc.

Dragi mei,

Tot în acest an se împlinesc 100 de ani de la aparițiile Maicii Domnului la Fatima. Maria, Maica Domnului, cea care l-a adus în lume pe Mântuitorul și cea care a stat sub cruce în ora crucificării Fiului, prin aparițiile ei ne aduce aminte că El este Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru și ne ajută să-L întâlnim din nou pe Fiul Ei, pe Domnul nostru, speranța noastră. Pe El trebuie să-L cinstim, Lui să i ne închinăm și Lui să-i aducem mărire prin Tatăl și prin Spiritul Sfânt, Treimeii celei de o ființă și nedespărțite. Maria este și Mama noastră, a tuturor, ea ne ocrotește și ne conduce pașii pe urmele Fiului Ei, Domnul nostru Isus Cristos, ea ne conduce pașii spre Înviere. O imagine a Maicii Sfinte de la Fatima va fi peregrină prin Eparhia noastră din 13 mai până în 13 octombrie 2017. Astfel vom putea, și prin această devoțiune, să o

laudăm pe Maria și să îl adorăm pe Domnul Isus cel Înviat.

laudăm pe Maria și să îl adorăm pe Domnul Isus cel Înviat.

Iubiți credincioși,

Cristos cel Înviat ne îndeamnă: „Îndrăzniți! Eu am biruit lumea!” (Io 16, 33)

Nu vă pierdeți nădejdea! Cristos cel Înviat este speranța noastră!

Iar eu vă îndemn, cu Sfântul Pavel: „Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința!” (Evr 13,7)

Nu uitați, dragilor, că împreună cu Cristos și noi vom învia!

Vă doresc Sărbători fericite!

Cristos a Înviat!

+ Virgil BERCEA
Episcop

Alocuțiunile Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Cristos a înviat, aleluia!

17.04.2017

Iubiți frați și surori, bună ziua!

În această zi de luni de sărbătoare, numită „Lunea Îngerului”, liturgia face să răsunе vestea Învierii proclamată ieri: „Cristos a înviat, aleluia!”. În textul evanghelic de astăzi putem percepe ecoul cuvintelor pe care îngerul le-a adresat femeilor venite la mormânt: „Mergeți în grabă și spuneți discipolilor lui: «A înviat din morți»” (Mt 28,7). Simțim ca adresată și nouă invitația de a fi „în grabă” și de „a merge” să vestim bărbaților și femeilor din timpul nostru acest mesaj de bucurie și de speranță. De speranță sigură, pentru că de când, din zorii celei de-a treia zi, Isus răstignit a înviat, ultimul cuvânt nu mai este al morții, ci al vieții! Pentru aceasta repetăm atât de mult: „Cristos a înviat”. Pentru că în El mormântul a fost învins, s-a născut viața.

În virtutea acestui eveniment, care constituie adevărata noutate a istoriei și a cosmosului, suntem chemați să fim bărbați și femei noi conform Duhului, afirmând valoarea vieții. Există viața! Aceasta înseamnă deja a începe să înviem! Vom fi bărbați și femei ai învierii, bărbați și femei ai vieții, dacă, în mijlocul evenimentelor care zbuciumă lumea – există atâtea astăzi –, în mijlocul mondenității care îndepărtează de Dumnezeu, vom ști să facem gesturi de solidaritate, gesturi de primire, să alimentăm dorința universală a păcii și aspirația la un mediu liber de degradare. Este vorba despre semne obișnuite și umane, dar care, susținute și însuflețite de credința în Domnul Înviat, dobândesc o eficacitate cu mult superioară capacităților noastre. Și așa este. Da, pentru că Cristos este viu și activ în istorie prin intermediul Duhului Său Sfânt: răscumpără mizeriile noastre, ajunge la orice inimă umană și redă speranță oricui este oprimat și suferind.

Fecioara Maria, martoră tăcută a morții și a învierii Fiului ei Isus, să ne ajute să fim semne limpezi ale lui Cristos înviat în mijlocul evenimentelor din lume, pentru ca aceia care sunt în suferință și în dificultăți să nu rămână victime ale pesimismului și înfrângerii, ale resemnării, ci să găsească în noi atâția frați și surori care le oferă sprijin și mângâiere. Mama noastră să ne ajute să credem cu tărie în învierea lui Isus: Isus a înviat, este viu aici, între noi, și acesta este un minunat mister de mântuirea cu capacitatea de a transforma inimile și viața. Și să mijlocească îndeosebi pentru comunitățile creștine persecutate și oprite care sunt astăzi, în atâtea părți ale lumii, chemate la o mărturie mai dificilă și curajoasă.

Și acum, în lumina și în bucuria Paștelui, ne adresăm ei cu rugăciunea care timp de cincizeci de zile, până la Rusalii, ia locul rugăciunii *Angelus*.

Din cauza păcatului suntem orbi

26.04.2017

Iubiți frați și surori, bună ziua!

În centrul Evangheliei din această a patra duminică din Postul Mare se află Isus și un om orb din naștere (cf. In 9,1-41). Cristos îi redă vederea și face această minune cu un soi de rit simbolic: mai întâi amestecă pământ cu salivă și unge ochii orbului; apoi îi poruncește să meargă să se spele în piscina Siloe. Acel om merge, se spală și dobândește vederea. Era un orb din naștere. Cu această minune Isus se manifestă și ni se manifestă ca lumină a lumii; și orbul din naștere ne reprezintă pe fiecare dintre noi, care am fost creați pentru a-l cunoaște pe Dumnezeu, însă din cauza păcatului suntem ca niște orbi, avem nevoie de o lumină nouă; toți avem nevoie de o lumină nouă: cea a credinței, pe care Isus ne-a dăruit-o. De fapt, acel orb din Evanghelie dobândind vederea se deschide la misterul lui Cristos. Isus îl întreabă: „Tu crezi în Fiul Omului?” (v. 35). „Și cine este, Doamne, pentru ca să cred în El?”; răspunde orbul vindecat (v. 36). „L-ai văzut: este cel care vorbește cu tine” (v. 37). „Cred, Doamne!” și se prosternă în fața lui Isus.

Acest episod ne induce să reflectăm asupra credinței noastre, credința noastră în Cristos, Fiul lui Dumnezeu, și în același timp se referă și la Botez, care este primul Sacrament al credinței: Sacramentul care ne face „să venim la lumină”, prin renașterea din apă și din Duhul Sfânt; așa cum s-a întâmplat cu orbul din naștere, căruia i s-au deschis ochii după ce s-a spălat în apa din piscina din Siloe. Orbul din naștere și vindecat ne reprezintă atunci când nu ne dăm seama că Isus este lumina, este „lumina lumii”, când privim în altă parte, când preferăm să ne încredem în lumini mici, când băjbăim în întuneric. Faptul că acel orb nu are un nume ne ajută să ne oglindim cu fața noastră și cu numele nostru în istoria sa. Și noi am fost „iluminați” de Cristos la Botez, deci suntem chemați să ne comportăm ca fiii ai luminii. Și a ne comporta ca fiii ai luminii cere o schimbare radicală de mentalitate, o capacitate de a judeca oamenii și lucrurile după o altă scară de valori, care vine de la Dumnezeu. De fapt, Sacramentul Botezului cere alegerea de a trăi ca fiii ai luminii și de a umbla în lumină. Dacă acum v-aș întreba: „Credeti că Isus este Fiul lui Dumnezeu? Credeti că vă poate schimba inima? Credeti că poate arăta realitatea așa cum o vede El, nu cum o vedem noi? Credeti că El este lumină, că ne dă lumina adevărată?”, ce ați răspunde? Fiecare să răspundă în inima sa.

Ce înseamnă a avea lumina adevărată, a umbla în lumină? Înainte de toate înseamnă a abandona luminile false: lumina rece și efemeră a prejudecății împotriva altora, pentru că prejudecata deformează realitatea și ne încarcă de aversiune împotriva celor pe care îi judecăm fără milostivire și îi condamnăm fără apel. Aceasta este pâine de toate zilele! Când sunt bârfitți alții, nu se merge în lumină, se merge în umbre. O altă lumină falsă, pentru că este seducătoare și ambiguă, este cea a interesului personal: dacă evaluăm oamenii și lucrurile pe baza criteriului utilității noastre, al plăcerii noastre, al prestigiului nostru, nu facem adevărul în relații și în situații. Dacă mergem pe acest drum al căutării numai a interesului personal, umblăm în întuneric.

Otilia BĂLAȘ

Tiberiu Brediceanu, contribuția sa la dezvoltarea muzicii românești 12 aprilie 1877 - 19 decembrie 1968

„Muzica este literatura inimii, ea începe acolo unde se sfârșește vorbirea”. Alphonse de Lamartine

Tiberiu Brediceanu este un renumit compozitor și folclorist român din familia dăruită cu har a Bredicenilor din Lugoj.

Tatăl său, Coriolan Brediceanu, „n-a fost numai «un bronz», ci și un simbol. Om de Drept, Brediceanu părea coborât recent dintre coloanele romane și rătăcit într-un veac dezordonat, oscilant, în prefacere”.

A urmat „Gimnaziul Greco-Catolic de Băieți” din Beiuș și Facultatea de Drept la Universitatea din Budapesta. A fost unul dintre cei mai de seamă avocați ai timpului, chemat să apere cele mai dificile procese, a fost și avocatul Părintelui Vasile Lucaciu.

În calitate de membru al Partidului Național Român și reprezentant în Dieta din Budapesta, a apărat constant drepturile românilor din Transilvania. Pentru promovarea culturii românilor, Coriolan Brediceanu a făcut parte din diferite asociații culturale ale timpului – „era un nucleu de viață, în jurul căruia s-a polarizat întreaga activitate a Lugojuului, timp de peste trei decenii”.

În versuri neuitate, folclorul local îi reține importanța: „Nu-i român ca bănațanu, / Bănațan ca lugojanu, / Lugojan ca Brediceanu!”.

Ca și părintele, copiii săi vor fi oameni ieșiți din comun, prin profesie și stăpânirea unei culturi de largi dimensiuni, rod al adâncimii lecturilor de natură umanistă. Caius și Tiberiu vor urma Facultatea de Drept; Caius a participat la Marea Unire de la Alba Iulia – 1918 -, a fost notar al istoricei ședințe din Sala Unirii. După Unire, a fost delegat al României la „Conferința de Pace” de la Paris și, în anii imediat următori, ambasador al României la Rio de Janeiro, Viena și Vatican. Tiberiu va deveni compozitor, iar sora lor, Cornelia, va alege Medicina - este cunoscută și prețuită soție a lui Lucian Blaga.

Despre Banat, Goga spunea că e „o țară a sentimentului artistic, unde cântecul e la el acasă”. Tiberiu Brediceanu își amintește că a crescut într-o atmosferă în care se cultiva muzica: „Ne adunam în jurul pianului; mama ne cânta noile piese apărute și inimile noastre erau captivate curând de vraja acestor minunate bucăți”.

„Casa de la vie” a Bredicenilor era deschisă celor dăruiti cu talent, indiferent de domeniu, acolo se întâlneau muzicienii: Ion Vidu, creator de muzică vocal-simfonică și de lucrări corale, autorul celebrei compoziții „Ana Lugojana”, Traian Grozăvescu, tenorul a cărui voce era apreciată la Opera din Viena, dar și la Operele din Berlin și Budapesta, Ciprian Porumbescu, scriitorii și poeții, Lucian Blaga, Victor Vlad Delamarina și Valeriu Braniște, oamenii de știință, Victor Babeș, Traian Vuia, pionierul aviației, intelectuali și politicieni. Toți aceștia erau cunosători și admiratori ai folclorului bănațean și,

la nevoie, se bucurau de sprijinul și ajutorul familiei Brediceanu într-un timp când „Lugojul era centrul spiritual al Banatului”.

Simțul frumosului și al bucuriei de a trăi a marcat atmosfera familiei viitorului compozitor.

Banatul va fi inimă și izvor de înălțare pentru toți cei dăruiti – „preludiu pentru înflorire, pentru unii, cu perspectivă europeană”.

Tiberiu Brediceanu a început studiul muzicii la Lugoj cu dirijorul Iosif Czegka și Sofia Vlad Rădulescu, pian, și l-a continuat la Kassa (Slovacia), la Sibiu și Brașov, cu profesorii Hermann Kirchner și P. Richter.

Blajul, „una dintre cele mai importante citadele ale culturii românești”, constituie, poate, cea mai importantă etapă a formării lui Tiberiu Brediceanu. A urmat Liceul „Sfântul Vasile cel Mare” - inegalabilele ȘCOLI ale BLAJULUI i-au format personalitatea, iar profesorul de muzică, Iacob Mureșianu (1857-1917), i-a desăvârșit talentul și a deschis calea compozitorului.

Datorită bursei acordată de „Mitropolia Română Unită cu Roma”, Iacob Mureșianu a studiat la „Conseruatorul Regal din Leipzig” cu cei mai renumiți profesori

(urmare din pag. 5)

ai timpului, Salomon Jadossohn și Carl Reinecke.

Reîntors la Blaj, a predat muzică vocală și instrumentală la toate școlile din localitate, inclusiv la „Academia Teologică”. Pentru elevii săi, a publicat, la Blaj, primul manual de muzică din școala românească transilvăneană. Este unul dintre creatorii și întemeietorii artei muzicale românești.

Profesorul-apostol de la catedră, cu sufletul curat și cu o gândire serioasă, Iacob Mureșianu, a fost îndrumătorul cu rol fundamental în destinul de viitor muzician al elevului său, Tiberiu Brediceanu. Pedagog de mare ținută, Mureșianu i-a călăuzit primii pași și tot el, prin marea frumusețe sufletească, i-a fost exemplu, pentru că impresiona puternic prin credință, inteligență, talent, sensibilitate, modestie, tenacitate, discreție și răbdare.

Legătura sufletească dintre profesor și elev a rezistat timpului și, peste ani, fostul elev, în cuvinte pline de simțire, i-a conturat portretul: „Totul vibra de muzică în jurul său. În Blaj tot al doilea student știa să cânte la un instrument muzical. Fiecare elev își avea caietul său particular în care erau înscrise cântecele: „Deșteaptă-te, române!”, „Trei culori”, „Marșul lui Iancu”, „Hora Unirii” și „România, mamă dulce”.

În afară de Tiberiu Brediceanu, Iacob Mureșianu a avut și alți elevi pe care i-a format și care au devenit muzicieni de seamă, printre ei a fost Iuliu Mureșianu, chiar fiul compozitorului, și celebrul compozitor greco-catolic Celestin Cherebețiu, care a creat lucrări bisericesti „de o frumusețe neasemuită”.

Gândirea profesorului Iacob Mureșianu se înscrie pe linia Școlii Ardelene: a pune pietre de temelie și a construi valori, în cazul său, în muzică, fructificând „tezaurul muzicii noastre naționale”.

Știind că muzica este cultivată și răspândită doar în țările mai civilizate, profesorul și compozitorul Mureșianu s-a străduit să facă acest lucru și pentru români, a publicat, la Blaj, prima revistă de specialitate „Musa Română” (1888-1907), revistă cunoscută în tot Ardealul. Tiberiu Brediceanu subliniază: „În amintire, mult mai mult păstrez din copilăria mea, impresia pe care a făcut-o asupra lumii muzicale bănățene, din vremea aceea, revista „Musa Română”. În revistă, Iacob Mureșianu publica compoziții celebre: capricii, rapsodii, concerte, creații corale, simfonii și folclor muzical, „din această cauză, spune Tiberiu Brediceanu, «Musa Română» a devenit foarte iubită și populară în cercuri largi”.

Opera lui Tiberiu Brediceanu este expresia comunității bănățene din care a făcut parte, comunitate ce „nu se vrea aplecată la alte principii decât ale țărâniei și cerului părintesc”, căreia îi este străină facilitatea, și are lege doar „răbdarea și profunzimea”.

Profesorul și criticul muzical Ioan Tomi subliniază: „Tiberiu Brediceanu a fost nu numai un senin compozitor, care a prelucrat cu o emoționantă sinceritate și cu o simplitate expresivă cântecele și dansurile din fol-

clorul vestului românesc, dar și membru fondator al unor importante instituții muzicale și de învățământ muzical”.

Dintre instituțiile la înființarea cărora a participat, notăm: „Opera Română și Teatrul Național” din Cluj (1919) - a fost și director al Operei -, „Conservatorul” din Cluj (1920) și „Societatea Compozitorilor Români din București” (1920). A fost președinte al „Conservatorului «Astra»” din Brașov (1934-1947) și director (1934-1940), director general al „Operei Române” din București, a fost membru corespondent al „Academiei Române” (1937) și membru al reputei „Societate franceze de musicologie” din Paris (1939).

În tot cursul vieții a scris studii, articole, a ținut conferințe, concerte-lecții, emisiuni la radio și televiziune și a prezentat comunicări în cadrul unor simpozioane organizate în țară sau în străinătate. Pasionat de cântecul popular, a cules peste 2045 de melodii.

Multe din ideile profesorului blăjean se regăsesc în viața și opera lui Tiberiu Brediceanu: munca asiduă și spiritul de abnegație, care, prin profesorul său, se leagă de moștenirea Școlii Ardelene. În ceea ce privește opera, se reține valorificarea muzicii naționale, dorința de a înălța neamul prin cultură, muzica îmbogățind sufletul, mlădiindu-l, aplecându-l spre frumos și spre rugăciune.

Din opera sa, reținem: Muzică de teatru: „La șezătoare”, „Seara mare”, „La seceriș - icoane de la țară” și „Învierea - pantomimă în patru tablouri”; Muzică simfonică: „Rândunica - vals pentru orchestră și salon” și „12 dansuri românești”; Muzică de cameră: „Ardeleana”, „Viorele”, „Doină și joc pentru flaut și pian”, „Preludiu și Hora în re bemol major - pentru pian”; Muzică vocală: „Colinde culese pentru vioară și pian”, „Șase doine”, „Miorița”; Muzică corală: „S-a dus cucul”; Musicologie și folclor: „Melodii populare din Banat” și „Melodii populare din Maramureș”.

Se spune că Tiberiu Brediceanu a avut o viață generoasă, e adevărat, numărul anilor o mărturisește. Totuși, pe Tiberiu Brediceanu îl cunoaștem și îl prețuim nu socotindu-i anii, ci creația care ne înfrumusețează viața. Nu toți anii i-au fost senini, în suflet însă a fost seninătate și în gândire înțelepciune, de aceea nu a irosit timpul și a lucrat neobosit până la sfârșit, a creat așa cum i-a dictat conștiința.

Fiului său Mihai, i-a lăsat exemplul unei vieți cu orizonturi din ce în ce mai largi și mai luminoase. Acesta și-a urmat părintele, a fost compozitor, dirijor și muzicolog, între anii 1959-1966, director al „Operei Române” din București.

Tiberiu Brediceanu s-a bucurat de considerația lui Nicolae Iorga, acesta i-a spus odată „Frate Tiberiu, o flacără a ars și arde în tine, rămâne scrum, care poate încălzi pe alții ...”.

Acum, la 140 de ani de la nașterea acestui mare creator și om, Tiberiu Brediceanu, să ni se încălzească și nouă inimile pentru un gând bun, o amintire și o rugăciune ...

Calea Sfintei Cruci la Mănăstirea Franciscană

Și în acest an, în ciuda faptului că Dealul Ciuperca (Calvaria) nu a putut găzdui acest eveniment ca în anii anteriori, cu multă emoție, dar și cu iubire și dăruire, am dorit să păstrăm vie tradiția fraților franciscani de la Mănăstirea Franciscană “Adormirea Maicii Domnului” din Oradea, aceea de a prezenta drumul patimilor parcurs de Isus de la pretoriul lui Pilat, unde a fost judecat, și până pe Muntele Golgotei, unde a fost răstignit.

Așadar, în seara zilei de miercuri din Săptămâna Patimilor, noi, tinerii franciscani din grupul „Allegria” ai Mănăstirii Franciscane „Adormirea Maicii Domnului” din Oradea, coordonați de responsabili noștri, părintele Mihai Blăjuț și părintele Ciprian Iacob, alături de noi fiind și alți frați franciscani, precum părintele paroh Mihai Vătămănelu, care a coordonat cântările, am pus în scenă cele 14 stațiuni pe care Isus le-a îndurat pe drumul spre Golgota, îmbrăcați fiind în personajele care I-au apărut în cale. Fiecare stațiune a fost marcată printr-o cruce în miniatură și câte 2 torțe aprinse, ținute de seminariștii noștri (cărora le mulțumim prin această cale că au acceptat să fie alături de noi în organizarea evenimentului).

Alături de noi au fost și episcopii noștri: Preasfinția Sa Virgil Bercea (episcop greco-catolic de Oradea)

și Preasfinția Sa Böcskei László (episcop romano-catolic de Oradea), alături de un sobor de preoți, persoane consacrate, seminariști și sute de credincioși greco și romano-catolici.

Sperăm ca toți cei care au fost prezenți să fi trăit alături de noi clipele grele pe care Isus le-a îndurat, iar astfel să putem să ne dăm seama de adevărata însemnătate a Sărbătorii Paștelui, aceea că Fiul lui Dumnezeu ne-a mântuit prin patima, moartea și învierea Sa.

Szűcs Alexandra-Cristina

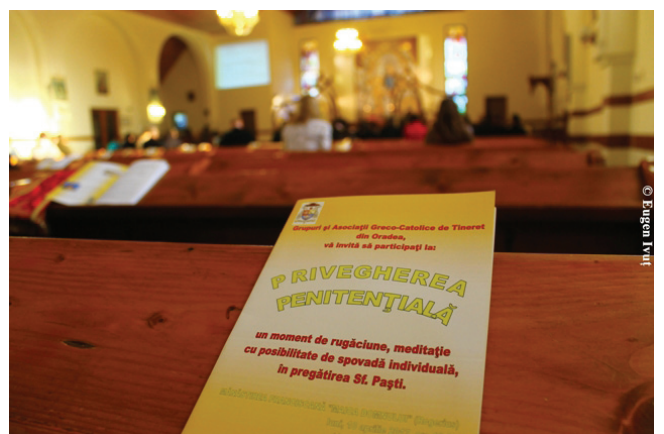
Priveghere Penitențială la Oradea

Luni, 10 aprilie 2017, în seara primei zile a Săptămânii Mari, tineri aparținând diferitor grupuri, instituții de învățământ și asociații greco-catolice din Oradea au organizat o seară de rugăciune, meditație și pregătire prin spovadă pentru marea sărbătoare a Paștilor. Astfel, au contribuit asociațiile de tineret ASTRU, OMI, Allegria, Don Orione, Colegiul Sfânta Familie, Grupul „Pro Sanctitate”, Corul „Schola Cantorum”, Cercetașii Români Uniți, precum și tineri din Seminarul Teologic și din Liceul „Iuliu Maniu”. Evenimentul s-a desfășurat în biserica Mănăstirii Franciscane din Oradea.

După ce toți cei de față s-au rugat pornind de la Psalmul 50, pr. Traian Dobrata a proclamat și explicat Evanghelia ce vorbea despre Domnul care, de pe cruce, a încredințat-o ucenicului iubit pe Maria ca Mamă. Cititori din diferite grupuri au lecturat întrebările care alcătuiesc „Examenul de conștiință”, urmând spovezile individuale.

Seara s-a încheiat cu venerarea crucii și a statuii Fecioarei de la Fatima, cei de față reîntorcându-se acasă cu sufletele curate și pregătite pentru a primi vestea Învierii Domnului.

Pr. Cristian SABĂU

Ioan DĂRĂBĂNEANU

PASTILA CREDINȚEI (IX)

O fotografie veche de 68 de ani?

Am în fața mea o fotografie a unei reproduceri color, o icoană care reprezintă Răstignirea Domnului, nedată și nesemnată. Aceasta a fost oferită de nepoata martirului Ioan Ciordaș, doamna Bauer din Lugoj, care, la rândul ei, a primit-o de la altă nepoată a martirului doamna Marina Gherman din București. Se pare că originalul de găsește acum în Noua Zeelandă la o altă rudă. Pe dosul acestei fotocopii de mărimea unei coli A4, un text scurt de adresare, 25 de semnături, o localizare și o datare, mă trimit spre stări sufletești contradictorii. Pioșenie și admirație pentru eroismul credinței, plătit cu jertfa umilinței, a reclusiunii în perspectiva viitorilor ani grei de temniță. Durere sufletească, scăldată în apele tulburi ale revoltei, în fața nedreptății, la care a fost supusă Biserica Română Unită cu Roma. Compătimitate și autoflagelare pentru noi, cei de astăzi, poziționați, uneori epigonal, la umbra marilor valori, ale Bisericii Greco - Catolice, în atitudini de așteptare pasivă, înghițând tăcuți amărăciunea discriminărilor și refuzul restaurației, colaborând, uneori, la acestea.

Să ne reîntoarcem însă la această "Fotografie veche de 68 de ani" pentru a-i reîntâlni aici pe "Fericii cei ce flămânzesc și însetează după dreptate" ... "Fericii cei ce sunt persecutați pentru dreptate, fiindcă a lor este împărăția cerurilor". Să ascultăm îndemnul lui Isus în predica de pe munte: "bucurați-vă și veseliți-vă" știind că pentru cei 25 de semnatori "răsplata (lor) mare este în ceruri".

Titlul ales pentru această "Pastilă a credinței" este cauzat de un moment de "interfață" spontană, ca un dispozitiv care a convertit două semnale. O "față" ar fi nuvela "O fotografie veche de 14 ani" a lui Mircea Eliade, titlul care a inspirat denumirea celeilalte "fețe", pentru prezentul articol.

După ce am recitat nuvela lui Mircea Eliade și am parcurs, "bucurându-mă cu cutremur" (Sf. Augustin), înscrisul de pe dosul icoanei "Răstignirea Domnului" am fost aproape obligat să găsesc o conversiune între cele două "fețe", despre care vom vorbi puțin mai târziu.

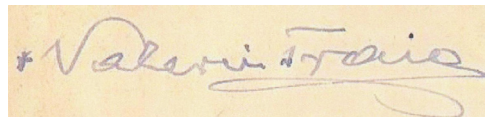
Să prezentăm conținutul înscrisului. Întâi destinatarul: "Onor familiei Dr. Victor Gherman cu adâncă recunoștință și binecuvântare". Notificarea din partea de sus a înscrisului.

În partea de jos citim: "Căldărușani, la 29/VI 1949. Din exil și fericită robie".

Spațiul dintre aceste două notificări este presărat cu 25 de semnături, precum o pajiște de cimitir cu felurite flori ale vegetației nemuritoare. Primele patru precedate de "crucea episcopală" sunt semnăturile episcopilor martiri: "+ Episcop Valeriu Traian", "+ Episcop Iuliu Hossu", "+ Episcop Dr. Alex Rusu", "+ Episcop Dr. Ioan Bălan". În coloana a doua cu semnături, citim, la poziția opt: "Tt. Chinezu protopop" (viitor episcop

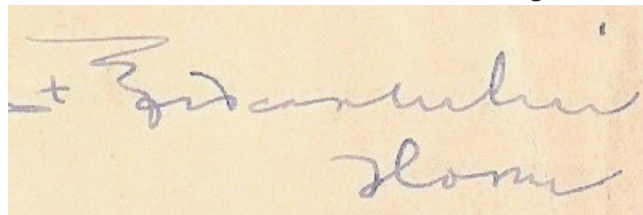
decernat în acest statut în anii de pușcărie).

Iată deci cinci Episcopi, din cei șapte, martiri ai Bisericii, pentru care ne rugăm astăzi la Bunul Dumnezeu să îngăduie ridicarea lor la înălțimea altarelor.

Prima semnătură ne amintește de Î.P.S. Valeriu Traian Frențiu (1875 - 1952) Episcop de Oradea. Din tabloul aurit al amintirilor, reținem fapte de înaltă cucernie: Pregătirea spirituală și culturală a tinerilor preoți: Seminarul teologic din Oradea (1922), apoi Academia Teologică, exerciții spirituale, revista Vestitorul (1925), pastorale, decrete pentru administrarea parohiilor (1926); ctitorii a unor așezăminte spirituale, educaționale și culturale (14 biserici, construcții școlare, contribuția la înființarea "Teatrului de Vest" din Oradea, biblioteca eparhială etc.).

Răsplata pământescă a acestor fapte, o găsim, iată, la Căldărușani (29 VI 1949) în "exil și fericită robie". "Bunul Păstor", Episcopul Valeriu Traian Frențiu, suportă cu demnitate suferința. Episcopul Iuliu Hossu mărturisea: "cuvântul iubitului frate senior Valeriu al Orăzii", care spunea: "pentru aceea suntem aici ca să suferim" a fost cu adevărat "sufletească mângâiere".

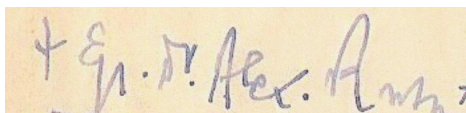
Cea de-a doua semnătură, în succesiune orizontală, era a Episcopului Iuliu Hossu Arhipăstorul de Cluj - Gherla, care a trăit jertfelnic ani grei de temniță (Sighetul Marmăției) și domiciliu forțat (Dragoslavele și Căldărușani). A fost primul cardinal român, investit de Roma, în anul 1969. Un cardinal care a refuzat să plece la Roma renunțând la însemnele de cardinal. A fost cardinalul îmbrăcat în "țundră de oaie și căciulă de dac". "Rămân aici, în țara mea în mijlociul poporului meu, să împărtășesc soarta fraților mei" spunea proaspătul cardinal Iuliu Hossu, în aproape același context, în care refuza să părăsească Clujul în 1940, cu ocazia Dictatului de la Viena.

Pe pagina https://ro.wikipedia.org/wiki/Iuliu_Hossu citim:

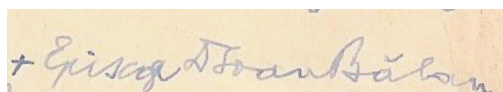
Episcop Iuliu Hossu: Triumful Națiunii, Iuliu Hossu episcop martir. Discursul Episcopului Iuliu Hossu la 1 decembrie 1918, citește proclamația de Unire de la Alba-Iulia, senator de drept și cardinal.

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

Următoarea semnătură este cea a Episcopului Dr. Alexandru Rusu arhipăstorul Episcopiei de Maramureș. A fost rector al Academiei Teologice din Blaj, redactor al ziarului "Unirea" și al revistei "Cultura Creștină" din Blaj. A fost arestat în 1948 și a trecut pe la Căldărușani, Sighetul Marmației, Mănăstirea Curtea de Argeș și Mănăstirea Coccoș - Tulcea (domiciliu obligatoriu). În 1956 a semnat un memoriu pentru repunerea Bisericii Române Unite în drepturi, care i-a atras o condamnare de 25 de ani muncă silnică și înțemnițarea la Gherla, unde a decedat.

Și încă un Episcop a semnat această "epistolie" de recunoștință. Episcopul Dr. Ioan Bălan, al Episcopiei Lugoj. O valoroasă personalitate teologică, științifică și națională, apărător al credinței și al poporului român.

Vom nota în continuare numele preoților care au fost alături de Episcopii lor la Căldărușani, în ziua de 29 iunie 1949. Din arhiepiscopia de Alba Iulia și Făgăraș: canonicul Ioan Moldovan, canonicul Augustin Folea, directorul de cancelarie Ioan Cristea, directorul contabil la Mitropolie, Tecșa, secretarul mitropoliei Aurel Rusu, Dr. Eugen Pop, profesor de teologie, Dr. Titu Liviu Chinezu, protopopiatul Bucureștiului (n.n a fost făcut Episcop în închisoare), P.C. Ioan Berinde, ieromonah asumționist. Din Episcopia Oradea Mare: Dr. Coriolan Tămâian, canonic, Alexandru Rațiu, paroh. Din eparhia Maramureșului, Baia Mare: Dr. Gheorghe Bob, prepozit canonic, canonicul Ludovic Vida, prelat papal, vicar episcopal. Din eparhia Lugoj: Dr. Nicolae Brânzeu, prepozit vicar la Timișoara, Ioan Deliman protopop de Arad. Din Episcopia Cluj - Gherla: Dr. Ioan Chertes, canonic profesor de teologie, pro-vicar episcopal (Memoriile Cardinalului Dr. Iuliu Hossu, Cluj-Napoca, 2003). Din aceiași sursă bibliografică aflăm că din acest grup au făcut parte și P.S. Ioan Suci (cu care s-au reîntâlnit unii dintre aceștia la Sighetul Marmației) și P.S. Vasile Aftenie (ucis în 1950, în închisoarea Văcărești). Aceștia au fost duși de la Căldărușani în luna mai. Așa se explică absența semnăturilor celor doi înalți prelați.

Încercând să poziționăm, pe harta României, proveniența geografică a acestor mărturisitori și martiri ai Bisericii Greco - Catolice (Alba - Făgăraș, Oradea,

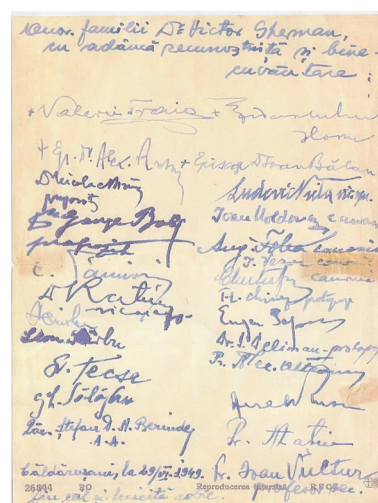
Maramureș, Lugoj, Cluj - Gherla, București) reconstituim și reconstruim în conștiința românilor (încercăm încă odată!) adevărurile istoriei, raportate la Biserica Română Unită cu Roma. Se cuvine să o facem cu multă bucurie și admirație.

Să ne gândim la destinatarul acestei "epistolii" pe cât de neobișnuită, pe atât de admirabilă. Din surse informaționale, oarecum directe, dar și din memoriile cardinalului Iuliu Hossu, avem posibilitatea de a-l cunoaște pe Dr. Victor Gherman. Prin anul 1938, a fost președinte AGRU, la Oradea și după câte știm și viceprimar. După 1940, din cauza Dictatului de la Viena se refugiază (sau este evacuat?) în zona Munteniei. În postura de inspector sanitar a avut posibilitatea de a-i vizita pe cei exilați la Căldărușani, oferindu-le medicamente, mâncare și mai ales prețioase informații despre propriile familii și mai ales despre marea familie: Biserica Greco - Catolică. Casa doctorului Victor Gherman devenise o tănuțită "poștă centrală" pentru corespondența celor exilați, care puteau astfel relaționa cu familiile lor.

Cei de astăzi, care nu au trăit acele vremuri, cu greu vor putea realiza eroismul doctorului Victor Gherman și a familiei sale. Faptele mari ale istoriei se clădesc pe faptele "mărunte", faptele realului imediat, care nu ajung, toate, în paginile istoriei scrise, dar știm că fără acestea, nu ar exista marile capitole testamentare pentru viitorul lumii. Faptele și curajul familiei Gherman rămâne o medalie a virtuților creștine din istoria Bisericii Române Unite cu Roma.

"Din exil și fericită robie". Sunt ultimele cuvinte, din acest înscris, mărturisit, cu seninătate creștină, de către acești preoți și prelați exilați și înrobiți, reprezentanți ai unei Biserici înrobite de o majoritate confesională, exilată în ținuturile nesocotite, nerecunoașterii, a pseudoplasărilor pe treptele valorice inferioare din istoria neamului.

Găsim în propoziția finală a acestui înscris exprimarea faptelor ce se înscriu în cele trei virtuți divine sau teologale: **credință, speranță, dragoste.**

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2017

MAI

Pentru evanghelizare: Creștinii din Africa, martori ai păcii

Pentru creștinii din Africa: să dea o mărturie profetică de reconciliere, de dreptate și de pace imitându-l pe Isus milostiv.

Alin CREȚU

Cum ne putem păstra liniștea sufletească?

Mulți oameni își doresc să aibă liniște și pace în suflet, dar puțini sunt cei care reușesc acest lucru. Motivele eșecului în această privință rezidă, de regulă, în atașamentul excesiv față de lucruri sau oameni. De aceea, este bine să vorbim și să păstrăm relații de prietenie cu cei care doresc să aibă aceleași virtuți ca noi, de unele persoane fiind necesar să ne separăm. Asta nu ne împiedică să le ajutăm atunci când au nevoie. Înseamnă doar să nu le încredințăm propriile gânduri. Oamenii pătimași nu îi înțeleg niciodată pe cei liniștiți.

Zgomotul exterior sau conflictele nu au cum să ne fure pacea decât dacă noi înșine dăm curs patimilor care ne stăpânesc. Nimeni nu poate să învingă ușor obișnuința sădită în sine. Dacă vrei să vă măsurați puterea, încercați să renunțați la un obicei zilnic și veți ajunge la concluzii triste. Slăbiciunea vădită a propriei minți are nevoie de o lungă perioadă de refacere. Așa cum după o operație este necesară o perioadă de recuperare fizică, și recuperarea propriei păci interioare se face treptat, nu imediat. Cu toate că vrem să dobândim un dar neprețuit, dorința nu este suficientă pentru a-l obține. De aceea, odată ce am început să dobândim puțină liniște, este bine să o păzim eficient, pentru că altfel o vom pierde repede. De asemenea, este bine să nu ne întoarcem la vechile obiceiuri după ce am constatat că avem pace.

Trăim într-o agitație continuă, avem multe obligații, griji și lucruri de rezolvat. Se întâmplă, tocmai din această cauză, să ne rămână prea puțin timp pentru lucrurile care contează și pentru cele cu adevărat importante. Omul are nevoie de echilibru, pe de o parte cu tot ceea ce este în jurul său, pe de alta cu sine.

Liniștea sufletească ascunde foarte multe detalii, dar toate țin de natura umană, așa că se poate educa și învăța. Ea își are rădăcina în puterea de a ierta, în iubire și în răbdare.

Dacă a greși e omenesc, atunci a ierta este un privilegiu. Să ierți înseamnă să te eliberezi de supărare, de tristețe și resentimente. Toate acestea îți macină sufletul și nu te lasă să privești înainte. „Inima este asemenea unei cutii de bijuterii. Dacă îngrămădești în cutie furia, frustrarea, frica, invidia sau gelozia, unde vor mai avea loc iubirea, încrederea și succesul?”, scrie Alice Wheaton în cartea sa „Iertare și compasiune”.

E bine să fim noi înșine. Avem resurse aproape infinite. Lumea în care trăim, e una dintre cele mai accesibile care ne-au fost date până cum. N-avem limite și asta de fapt ne aruncă uneori în depresie și singurătate, pentru că nu știm să ne bucurăm. Nimic nu ne împiedică cu adevărat să fim veseli, liniștiți, împliniți, chiar dacă viața nu ne este perfectă! Nu este vorba despre capacitatea de a ne autoiluziona, ci de acea calitate de a-ți păstra armonia interioară indiferent de cât de repede se schimbă caleidoscopul din jurul nostru.

Autocunoașterea ne ajută să facem alegeri înțelepte, iar consecințele lor ne împing înainte în călătoria noastră spirituală. Fiecare avem un diamant în ființa noastră, pe care divinitatea ni l-a dăruit și pe care trebuie să-l șlefuiim, să-i netezim colțurile care pot răni, să-i dăm strălucire și valoare. Lupta cu noi înșine e cea mai grea și cea mai importantă din existența unui om. Seneca, filozoful antic, spunea că vede în nemulțumirea de sine obstacolul major al liniștii sufletului, din ea decurgând diverse comportamente toxice, printre care inconstanța, insatisfacția, pasivitatea, nostalgia sau frica de schimbare. Fără descoperire de sine cum să ne auzim și să ne recunoaștem dorințele de adâncime, cum să fim siguri că ambițiile și visele care ne fac să avansăm sunt chiar ale noastre?

Cum să găsim pacea interioară ignorând sau negând existența curentelor contrarii din sinele nostru? „Nu putem atinge o anumită unitate a ființei fără să luăm în considerare contradicțiile care o alcătuiesc”, subliniază psihanalistul Jaques Arnes.

Vrem pace interioară, dar și să trăim o mare pasiune amoroasă, vrem să fim recunoscuți și valorizați de către ceilalți dar, fără a avea de dat socoteală nimănui, vrem să profităm de prezent, dar nu ne putem opri din a trăi pentru viitor, cel apropiat sau cel îndepărtat. Aceste paradoxuri ne agită. Contextul nostru socio-cultural nu este prea favorabil întoarcerii către sine, care este și una din condițiile păcii sufletești. Trăim într-o cultură a productivității și performanței. „Să faci” e foarte important într-o viață care să aibă sens.

Această presiune socială, care transformă timpul într-un animal sălbatic ce trebuie domesticit, ia adesea forma perfecționismului sau a lui „mai mult și mai bine”. Pentru psihiatrul francez Frederic Fanget, acesta este unul dintre relele epocii noastre.

Există sentimente bune, frumoase, liniștitoare dar și altele care ne întristează, dar cu care sufletul nostru s-a obișnuit să trăiască. Tresărim de neliniște în fața unui examen, a unui eveniment important din viața noastră, suntem neliniștiți dacă avem conștiința încărcată

Stările emoționale negative în fața unor evenimente din viața noastră nu ne reflectă doar atitudinea față de cele întâmplate, ele ne produc și modificări în lumea interioară afectându-ne echilibrul sufletesc. Neliniștea, spun specialiștii, este o manifestare patologică a tristeții. Psihologii o caracterizează ca fiind o teamă nefondată pentru ceva ce s-ar putea întâmpla în viitor. Persoana cu un nivel ridicat de neliniște așteaptă mereu să i se întâmple ceva rău sau o catastrofă. Anxietatea este denumirea cotidiană a sentimentului de neliniște.

Lumea aceasta în care trăim este măcinată de lupte, de violență – în familie și în afara ei –, de suferință, de durere, de tristețe. Vremurile nesigure și tehnologia din ce în ce mai performantă au o importanță

(continuare în pag. 11)

(urmare din pag. 10)

majoră în viața noastră.

Liniștea sufletului și relaxarea minții sunt atât de greu de găsit! Dar, mai devreme sau mai târziu, ajungem în punctul în care nu ne mai interesează nimic altceva decât liniștea interioară, care înseamnă mulțumire. Regăsirea liniștii interioare face totul mult mai simplu și mai ușor de dus. Nu vă mai amânați mulțumirea sufletescă pentru un moment îndepărtat din viitor. Trăiți intens fiecare clipă care vă este dată, reveniți în prezentul etern! Dacă vă întrebați cum vă puteți găsi pacea și liniște interioară autentică, mai jos aveți câteva elemente de ghidaj.

Nu vă mai este frică să rămâneți singur cu gândurile proprii. Sunt momente când evităm să rămânem singuri, mai ales când nu vrem să auzim ce are de spus vocea rațiunii. Atunci când ne-am găsit liniștea sufletească, în mintea noastră este pace. Avem parte de claritate mentală. Nu mai avem ce să ne reproșăm și nici nu mai are rost să ne judecăm. Pentru că atunci când suntem aliniați intern cu liniștea sufletească, nu mai putem păși pe un drum greșit.

Găsiți nenumărate motive pentru a fi recunoscători. Liniștea sufletească înseamnă mulțumire. Așa că observați mai des lucrurile frumoase care există deja, în viața pe care o trăiți. Oricât de mici ar fi, lucrurile pe care vă concentrați atenția, au tendința să vi se arate tot mai frecvent. Așa că vă puteți concentra pe recunoștință, una dintre cele mai puternice stări emoționale, care calmează psihicul agitat, vindecă sufletul rănit și vă îndrumă către pacea interioară.

Sunteți conectați în permanență la starea de pace interioară. Chiar și în momentele aparent stresante, vă puteți canaliza atenția spre pacea și liniștea interioară. Știți că orice vi se întâmplă, are loc pentru ca să vă dezvoltați, să deveniți mai bun, să luați decizii mai inteligente. Ceilalți oamenii nu își dau seama de unde vine calmul dumneavoastră interior, chiar și în situații care pe ei i-ar scoate din minți. Liniștea interioară este mai importantă pentru dumneavoastră, decât să generați un conflict. Liniștea interioară nu este de dat, fiind mai importantă decât să demonstrați că aveți dreptate, cu orice preț. Exact ca și în trafic, este mai important să ajungeți în siguranță la destinație, decât să insistați că aveți prioritate și să faceți un accident.

Vă urmați obiectivele profesionale din pură plăcere, și nu ca să aveți cât mai multe realizări, cu care să vă laudați, nici pentru că vreți să câștigați bani în plus, ci pur și simplu, pentru sentimentul de împlinire personală, pe care vi-l oferă munca în sine. Vreți să oferiți valoare, să lăsați ceva în urma dumneavoastră, care să le fie de folos semenilor. O faceți din plăcerea de a vă pune abilitățile la treabă și de a le perfecționa. Chiar dacă vi se oferă, banii și faima au doar un rol secundar.

Nu mai reacționați când cineva vă jignește. Dacă cineva vă pune într-o lumină proastă, nu mai intrați automat în defensivă. Nu vă mai interesează nici să vă

justificați, nici să-i răspundeți cu aceeași monedă celui care v-a jignit. Contează mai mult părerea dumneavoastră despre sine, fiind conștient că nu-i puteți mulțumi pe toți. Nici nu aveți cum, și nici nu vreți. Ceilalți au dreptul să creadă orice despre dumneavoastră. Nu opuneți rezistență părerilor acestora, pentru că sunt doar atât, păreri subiective. Jignirile sunt efectul nemulțumirilor, frustrărilor sau dezamăgirilor, pe care cealaltă persoană le-a trăit. De cele mai multe ori, acestea sunt o proiecție, care nu au nimic de-a face cu dumneavoastră.

Sunteți foarte atent cu cine vă petreceți timpul, nemaitolerând să aveți în preajmă persoanele negative decât atât cât este necesar, chiar dacă e vorba de oameni pe care-i cunoști de mai mult timp. Nu le mai dați voie să vă strice pacea și liniștea interioară. Evitați-i pe cei care se auto-victimizează, pe cei care adoră bârfele, pe cei care dau mereu vina pe alții, când ceva nu le merge bine.

V-ați dat seama că nu vă puteți cumpăra liniștea sufletească. Nu puteți cumpăra absolut nimic din ceea ce vă aduce liniștea sufletească pe termen lung. Regăsindu-vă puterea interioară, sunteți împăcat pentru că puteți lua parte la jocul schimbărilor. Sunteți în horă, prins în dansul culorilor, al vocilor, al miliardelor de fețe, dar, în același timp, știți că nimic nu e permanent. Mai știți că, orice ați face, lumea trece printr-o moarte și renaștere permanentă, asta nesperiindu-vă.

V-ați regăsit puterea interioară, nu pentru că ați fi avansat în ierarhie, nici pentru că ați fi plătit mai bine decât înainte. Nici pentru că ați avea mai multă putere de decizie asupra celorlalți. În schimb, ați descoperit o formă de putere, care nu are nimic de-a face cu structurile sau recompensele lumii înconjurătoare, ci cu încrederea în sinele dumneavoastră real. Are de-a face cu încrederea în bunătatea oamenilor și în ceea ce e mai presus decât dumneavoastră, cu încrederea în Creație și în inteligența tăcută, universală.

Deciziile dumneavoastră vă aduc și mai multă pace sufletească. Vă ascultați intuiția când aveți de luat decizii importante. Vă dați seama rapid dacă alegerile dumneavoastră vă apropie sau vă îndepărtează de liniștea interioară, pe termen lung. Preferați deciziile care vă aduc mai multă împăcare de sine, chiar dacă asta înseamnă să refuzați oferte de angajare foarte bine plătite. Echilibrul interior e mai important pentru dumneavoastră, decât orice altceva. Luați decizii inteligente, care iau în calcul bi-nele comun și nu doar pe cel al propriei persoane.

Știți ce este pacea care depășește orice înțelegere. După cum spunea și Eckhart Tolle, aceasta, poate fi atinsă doar prin dizolvarea ego-ului. Ea poate să devină o prezență vindecătoare în viețile noastre, pentru asta, fiind nevoie să ne concentrăm atenția pe ceva mult mai important decât imaginea noastră de sine, deoarece aceasta este trecătoare, exact ca orice situație, obiect sau ființă din lumea aceasta.

Adunarea Publică și Marșul pentru Viață

Mii de bihoreni s-au adunat în după masa de sâmbătă, când Biserica a sărbătorit Buna Vestire, în Piața Unirii din Oradea, la Adunarea Publică pentru modificarea articolului 48 din Constituția României, în urmă străngerii celor trei milioane de semnături pentru specificarea cât mai clară în Constituție a faptului că: „Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită dintre un bărbat și o femeie”, fără a lăsa loc interpretărilor prin sintagma „dintre soți” așa cum este astăzi.

Reprezentanții Bisericilor creștine din județul Bihor s-au strâns împreună și au motivat în discursurile lor sfințenia vieții și a familiei compusă dintr-un bărbat și o femeie, familie care își are originea în planul lui Dumnezeu. Cei patru episcopi din Oradea au fost prezenți: Preasfințitul Părinte Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, Preasfinția Sa Sofronie Drincec, episcopul ortodox, Excelența Sa Preasfinția Sa László Böcskei, episcopul romano-catolic de Oradea, domnul episcop István Csúry, al Bisericii Reformate precum și președinții comunităților pentecostale și baptiste din Oradea, Ioan Moldovan, respectiv Petru Vidu, dar și rectorul Universității Emanuel din Oradea, domnul profesor doctor Paul Negruț. Deasemnea la Adunarea Publică de la Oradea a fost prezent și domnul Mihai Gheorghiu, președintele comitetului de inițiativă al Coaliției pentru Familie.

În cuvântul adresat de Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, a subliniat importanța familiei.

După Adunarea Publică a început Marșul pentru Viață din Piața Unirii spre maternitatea din Oradea. Inițiatorul Marșului pentru Viață la Oradea este părintele Mihai Vătămănelu, care, alături de doamna Miorița Săteanu și alți colaboratori ai dâșilor, au început acum câțiva ani acest marș de susținere a vieții copiilor nenăscuți. La maternitate au avut loc scurte discursuri ale organizatorilor, cadrelor medicale, iar la sfârșit o scurtă rugăciune de mulțumire adusă lui Dumnezeu și Maicii Sfinte.

Eugen Ivuț - Biroul de presă

Mesajul Preasfinției Sale Virgil la Marșul pentru Viață

Dragii mei,

În această perioadă a Postului Mare, în Bisericile noastre celebrăm *Via Crucis*, Calea Crucii lui Isus. Această Cale a Crucii părea una fără ieșire, conducând la moarte și la mormânt, în schimb în dimineața Învierii mironosițele găsesc mormântul gol. Această Cale a Crucii a transformat viața și istoria omului, deschizându-i trecerea spre un cer nou și un pământ nou. A deschis noi orizonturi și noi speranțe.

În contextul actual Calea Crucii este parcurs de familia creștină și de copiii nedoriți, cărora li se interzice dreptul la viață. Atunci când familiile noastre trebuie să înfrunte pericolul, ocară și batjocura, durerea și necazul, să privim la Cristos care urcă pe Golgota cu Crucea: acolo găsim curajul pentru a continua să mergem înainte; acolo găsim speranța pentru viitorul copiilor și al tinerilor noștri; acolo, împreună cu Cristos, familia devine ea însăși și cu El trece peste dificultăți.

Isus e condamnat la moarte! Familia creștină este atacată și condamnată! „Câtă teamă ...” Câtă teamă este în viața noastră. Ne este teamă de cel de lângă noi, de cel străin, de imigrant; ne este teamă de viitor și de neprevăzut. Câtă temeri sunt în familiile noastre pentru ziua de mâine, pentru locul de muncă, acolo unde trăim.

Și totuși ... Isus se întâlnește cu Preasfânta Sa Mamă – Mamă și Fiu își întâlnesc privirea. Ieri, la fel ca și azi, și în veșnicie, familia este inima unei societăți vii, celulă inalienabilă a vieții, pilastrul de neînlocuit a relațiilor umane, se zidește din dragoste și seamănă dragoste veșnică care va salva lumea. Mamă și Tată, copii și părinți își întâlnesc idealurile și împlinesc speranțele.

Pe Calea Crucii, Isus cade, cade de mai multe ori. Adesea și noi cădem. În familii sunt încercări, suferința rămâne o constantă a vieții, dar nu trebuie să uităm că Isus se ridică, merge înainte pentru a ne dobândi mântuirea: îndrăzniți, Eu am biruit lumea! Cu El și noi vom birui. Isus a biruit moartea și mormântul! Priviți, mormântul este gol!

Isus ne-a dobândit demnitatea – fiți demni dragii mei!

Isus ne-a dobândit Mântuirea – curaj pentru apărarea familiei!

Cristos a înviat din morți – apărați viața și familia și pe pruncii voștri!

Viața înseamnă: Înviere și iubire, și speranță, și bucurie, și împlinire!

Viața este Domnul! Familia este viața!

Cu Isus pe drumul Crucii

În 26 martie, Duminica a IV – a din Postul Mare, credincioșii Parohiei Marghita au avut bucuria de a avea în mijlocul lor pe părintele vicar cu preoții și protopop al Marghitei, Antoniu Chifor, împreună cu toți preoții din protopopiat.

Cu toții am rememorat drumul Crucii pe care ISUS l-a făcut pentru întreaga omenire. Prin aceste rugăciuni de la Calea Crucii am încercat fiecare dintre noi să medităm profund la jertfa pe care Isus a făcut-o pentru noi. Să încercăm să răspundem și noi acestei sfinte jertfe prin faptele noastre de dăruire față de toți semenii noștri și astfel prin fapte să ne arătăm credința noastră.

La finalul rugăciunilor, părintele Vana Gabriel, din Prohia Cheț, ne-a prezentat un frumos cuvânt de învățătură, amintindu-ne cât de importantă este credința în viața noastră, pe care suntem datori să o sporim mereu. Părintele vicar, Antoniu Chifor, a transmis un mesaj și un salut pentru toți cei prezenți, apoi seara s-a încheiat cu o cântare specifică perioadei în care ne găsim și o mică agapă atât pentru preoți, cât și pentru toți credincioșii prezenți.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru această seară minunată și, nu în ultimul rând, tuturor preoților și cre-

dincioșilor care s-au unit cu noi în rugăciune, în aceste momente înălțătoare din parohia noastră. Dumnezeu să dăruiască tuturor un post binecuvântat plin de har, iar sărbătoarea Învierii Domnului, care ne așteaptă la sfârșitul acestei perioade de post, să ne găsească pe toți uniți în credință, iubire, iertare.

Pr. Gheorghe LIȚ-DEMIAN

Calea Sfintei Crucii la Sânlazăr

Duminică, 02 aprilie 2017, credincioșii din Parohia Sânlazăr au refăcut drumul parcurs de Isus pe Golgota, „Calea Crucii”, cu cele 14 stațiuni, de la judecată și condamnarea la moarte, trecând prin cele trei căderi sub greutatea Crucii și prin pironire, moartea pe cruce și îngroparea.

Alături a fost prezent Părintele vicar cu preoții și protopop de Marghita, Antoniu Chifor, dar și preoții din Protopopiat.

După încheierea rugăciunilor, Părintele Cristian Bălănean a prezentat un cuvânt de învățătură, în care a vorbit despre această emoționantă devoțiune, care este „Calea Crucii”, făcând o prezentare istorică și, în același timp, amintindu-ne că avem datoria de a ne ajuta unii pe alții să ne purtăm Crucea. Seara de rugăciune s-a încheiat cu salutul Părintelui vicar Antoniu Chifor și cu o priceasnă specifică Postului mare, cântată de Părintele Vasile Todean.

Mulțumim Bunului Dumnezeu pentru iubirea Sa față de noi și cu inima plină de recunoștință ne-am retras la casele noastre.

Sărbătoarea Învierii Domnului nostru Isus Cristos să ne aducă bucurie și lumină în suflete și în casele noastre!

Pr. Adrian CIOARĂ

In memoriam – părintele Gheorghe Sălăjan. Un erou al credinței

Pentru comunitatea greco-catolică din Valea lui Mihai (jud. Bihor), ziua de 26 martie 2017 a fost un prilej de sărbătoare, zi în care s-a adus un omagiu celui care a fost părintele Gheorghe Sălăjan, parohul acestei comunități în perioada anilor 1940-1948, o personalitate care a rămas cunoscută în memoria localnicilor ca fiind unul dintre stâlpii de rezistență ai Bisericii Române Unite în vremurile de prigoană comunistă.

Evenimentul a fost organizat de către părintele paroh, Preacuviosul Grigorie Borzoș, participând Pr. Vicar General Olimpiu Todorean, Dl. Primar Nyakó Jozséf și preoții romano-catolici și greco-catolici din parohiile vecine. Comemorarea i-a avut ca invitați speciali pe dl. Liviu Sălăjan și familia, fiul vrednicului părinte Gheorghe Sălăjan.

S-a oficiat Sfânta Liturghie și un parastas în memoria părintelui Sălăjan, urmat apoi de o scurtă conferință susținută de dl. Dr. Silviu Sana, care a evidențiat personalitatea preotului și mărturisitorului Gheorghe Sălăjan în vremurile de prigoană. La final, a fost dezvelită și sfințită o placă comemorativă dedicată părintelui Gheorghe Sălăjan și o placă comemorativă cu numele preoților care au slujit comunitatea greco-catolică din Valea lui Mihai.

Din evocarea personalității părintelui Gheorghe Sălăjan, făcută de Dr. Silviu Sana, reținem faptul că acesta a avut o atitudine demnă și hotărâtă împotriva persecutorilor comuniști, prin atitudinea sa a îndemnat pe preoți și credincioși să nu-și lepede credința. Nu s-a lăsat intimidat de către agenții Securității, chiar dacă a fost hărțuit și persecutat între anii 1946-1948, fiind dus de multe ori la Securitatea din localitate sau fixându-i-se domiciliu forțat. În momentul începerii persecuțiilor, în vara anului 1948, în calitate de protopop al districtului Ier, a distribuit circularele de la episcopie către preoți, sfătuindu-i să rămână fermi față de Biserica Greco-Catolică. Drept urmare, a fost arestat în aceeași zi cu Episcopul V.T. Frențiu, la 29 octombrie 1948, fiind apoi tovarăș de suferință cu toți episcopii și clerul superior, la Căldărușani și apoi în temuta închisoare din Sighet. Nu a fost condamnat și nici judecat. Pe fișa sa personală de la Securitate scria motivul reținerii sale: "A refuzat să treacă la ortodoxie". A executat 7 ani de pușcărie. A fost eliberat în 1955, lucrând apoi în comuna natală ca și contabil la C.A.P., iar la 6 mai 1970 a trecut la cele veșnice.

"Portretul părintelui Gheorghe Sălăjan poate fi încadrat într-o cruce, a cărei brațe vibrează și ne indică tuturor cele patru virtuți cardinale pe care părintele și le-a asumat: tărie, înțelepciune, cumpătate și dreptate. Tărie de lider sau de călăuzitor

în furtună pentru că a avut curaj să ducă la bun sfârșit îndatoririle pe care Dumnezeu și Biserica i le-a încredințat, conducându-și cu curaj parohia și protopopiatul; prudență (înțelepciune), pentru că a ales calea cea spre mântuire, îmbrățișând Crucea și drumul calvarului alături de Biserica Unită; cumpătate, pentru că nu s-a revoltat public și a avut o atitudine demnă; dreptate, pentru că nici în închisoare nu și-a trădat idealul, făcând-și datoria până la capăt", a menționat istoricul Silviu Sana.

Eugen Ivuț - Biroul de presă

Noi membri în Reuniunea Mariană „Maria Imaculata”

Duminică, 26.03.2017, la o zi după Bunavestire, la Parohia Greco-Catolică Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril din Sîntandrei, a avut loc activitatea primirii a patru noi membri în Reuniunea Mariană. Însotii de preotul Dobrată Traian, un grup de marianiști de la Catedrala Sfântul Nicolae din Oradea, au venit pentru a saluta acest eveniment și pentru a da un aer de festivitate și înnoire bisericii noastre.

Prezentarea celor patru candidați a fost urmată de adeziunea lor pentru a o cinstea pe Fecioara Maria, Mama noastră a tuturor, și pentru „a-și închina viața, făptura, sufletele și familiile Maicii preamilostive”.

Toți marianiștii prezenți în această zi festivă și-au reînnoit făgăduințele de la botez și prima Sfântă Împărtășanie de a ține poruncile lui Dumnezeu, de a

afirma cu tărie adevărurile de credință creștină, precum și sfințirea duminicii. Prin „cinstirea Inimii Neprihănite a Mariei dorim să asigurăm domnia Inimii Fiului Său vrednic de închinare în țara noastră și pe întreg pământul”. Acțiunea festivă s-a încheiat cu o agapă.

Mariana ȘTEF

Cursul de ANIMATORI

Pentru cei din ASTRU-Oradea și Acțiunea Catolică, urmarea lui Isus nu este o glumă. Sprijiniți de Dumnezeu și de Biroul Pastoral, între 30 martie-02 aprilie 2017, în localitatea Sânmartin, a avut loc cursul ANIMATORI, organizat de asociațiile mai sus menționate. Toți participanții au luat lucrurile în serios și s-au implicat fără ezitări în activități.

Cuvântul ANIMATOR provine din latinescul „anima”, care înseamnă: a da viață. ANIMATORUL este chemat să dea viață grupului pe care îl coordonează. Deviza cursului a fost: „În dar ați luat, în dar să dați”. (Mt 10,8b).

Fiind „apostolii în lume trimiși”, programul spiritual nu putea să lipsească în aceste zile de formare. Astfel, în 1 aprilie am tratat cu maximă seriozitate patima, moartea și învierea Mântuitorului Isus, animând Sfânta Liturghie în Parohia Băile 1 Mai-Haieu, unde părintele paroh Ștefan Madarași ne-a primit cu multă căldură, iar seara l-am urmat pe Isus prin Calea Crucii. Duminică, 2 aprilie, la Sfânta Liturghie, seminariști Seminarului Teologic Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi”, în frunte cu Părintele Rector Anton Cioba (fost președinte ASTRU), prin modul lor de a anima, ne-au făcut să înțelegem cu adevărat ce înseamnă să fii ANIMATOR.

De formarea noastră ca și ANIMATORI s-au ocupat:

Codruța Fernea – responsabil pentru tineret în cadrul Forumului Internațional Acțiunea Catolică și secretar general Acțiunii Catolice din România.

Diana Sasu – consilier pentru sectorul copii în Acțiunea Catolică din România și membru ASTRU Cluj.

Iar pe plan spiritual cel care ne-a călăuzit și îndrumat spre învățăturile lui Isus a fost: Părintele Obreja Marius, reprezentant al Biroului Pastoral Eparhial.

În încheiere se cuvine a mulțumi lui Dumnezeu, tuturor celor care au făcut posibilă apropierea noastră de urmarea lui Isus Cristos și preoților parohi care și-au încurajat tinerii să participe la un asemenea curs.

Gabriel PINTEA

Întâlnirea copiilor din Protopopiatul Ier

Sâmbătă, 1 aprilie, a.c., în satul Curtuișeni-Bihor, a avut loc întâlnirea copiilor din Protopopiatul Ier, la care au luat parte o sută de participanți din parohiile Curtuișeni, Vășad, Galoș-Petreu, Voivozi, Șilindru, Valea lui Mihai și Ciocaia-Săcuieni.

Întâlnirea a început cu Calea Sfintei Cruci și a continuat cu Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, în Biserica satului, momentele de rugăciune fiind animate de cantorul parohiei, de fiicele preotului paroh Alexandru Cervid și de un grup de copii aleși din fiecare parohie a protopoiatului.

Ieroschimonahul Gabriel Grigorie Borzoș, din Valea lui Mihai, responsabilul pe probleme pastorale din protopoiat, a vorbit în cuvântul său de învățătură despre importanța prezenței lui Isus Cristos în viața noastră de zi cu zi, urmând o prezentare a istoriei aparițiilor Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare în Fatima. La sfârșitul Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii, ieroschim. Gabriel Grigorie Borzoș a făcut copiilor o prezentare a veșmintelor preoțești.

A urmat un concurs de religie și ritualului facerii Prescurei canonice, copiii fiecărei parohii fiind adunați în grupuri restrânse, moderate de preoții parohiilor, credincioasele și preteasa parohiei gazdă. După aceste momente intense s-a mers la binemeritul prânz, servit în Căminul cultural, urmat de un moment de siestă. Restul evenimentelor au avut loc atât în curtea parohiei, unde s-a adunat pentru joc grupul fetițelor, cât și pe

terenul de sport din sat, unde băieții au jucat fotbal.

Întâlnirea s-a încheiat în curtea parohiei, unde responsabilul pe probleme pastorale din protopoiat și parohul au distribuite medaliile și diplomele de participare fiecărui reprezentat de grup, iar apoi au fost împărțite prescurile făcute de grupuri și o înghețată binemeritată.

Mulțumim Domnului și tuturor celor care s-au implicat în organizare pentru această zi minunată.

Un surâs al Domnului asupra Oradiei

O nouă colaborare a cultelor din Oradea a fost posibilă datorită faptului că în 2017 atât bisericile orientale cât și cele occidentale se bucură de sărbătorirea comună a Paștelui. Astfel, la invitația Episcopiei Romano-Catolice de Oradea de a participa la o expoziție creștină cu temă pascală în Cetatea Oradea au răspuns cinci culte din orașul nostru: greco-catolic, ortodox, unitarian, evanghelic și Comunitatea Evreilor Mesianici, pe lângă cea romano-catolică.

Cei prezenți au apreciat acest semnal de bucurie și speranță legat de „Sărbătoarea Sărbătorilor” și s-au îmbogățit sufletește ascultând călduroasele mesaje adresate de către reprezentanții cultelor.

S-a subliniat faptul că acolo unde fundamentul este credința se poate clădi în mod trainic pentru viitor, chiar dacă există diferențe. De-a lungul timpului, „deși omenirea a fost de multe ori nedreaptă și oarbă, Învierea a reprezentat dovada generozității lui Dumnezeu care a rămas

cu noi. Tradițiile, obiceiurile și credințele noastre se întâlnesc în bucuria Învierii”, a afirmat doamna pastor Imola Molnar, reprezentanta Bisericii Unitariene.

Părintele Attila Matyas, reprezentantul Bisericii Evanghelice-Lutherane, a precizat faptul că primul său gând la intrarea în Expoziție a fost: „ce bogați suntem împreună!”, dorind să arătăm unitatea în diversitate. Dânsul a punctat faptul că lumea de astăzi are nevoie de o mărturie comună, de un glas unitar care trebuie să fie auzibil și vizibil inclusiv în afara bisericilor. În prezent, acest glas este slab, însă întâlnirea de față oferă dovada faptului că se dorește o exprimare comună, puternică și credibilă.

Reprezentantul Comunității Evreilor Mesianici din România a amintit care au fost primele cuvinte ale Mântuitorului după Înviere: „Pace vouă!”

Preasfințitul Virgil Bercea a spus că sunt „momente și locuri care ne fac mai buni, unindu-ne în aceste vremuri când este fundamental acest lucru.” Dânsul și-a exprimat într-un mod foarte sugestiv aprecierea în legătură cu evenimentul comun: „ce se întâmplă aici este un surâs al Domnului asupra Oradiei”.

Laura OLOGU

Comuniune în Protopopiatul de Beiuș

Timpul binecuvântat al Săptămânii Mari s-a trăit plin și deplin și în Protopopiatul de Beiuș prin angajarea comunitară în diverse activități și tradiționale rugăciuni și slujbe, împlinite prin vizita și unirea în rugăciune a Vicarului General, părintele Olimpiu Todorean.

Copii de la Grădinița cu Program Prelungit nr. 1 din Beiuș alături de educatoarele lor, în parteneriat cu copiii de la Oratoriul parohial „Colț de Rai”, sub coordonarea prof. Carmen Zima (prin asociația „Ave Miriam”), au pregătit în biserică un colț de prietenie și tradiție cu diverse mesaje simbolice de Paști. Astfel, cei mici au aderat, dincolo de timp, grupului de copii care Îl întâmpinaseră pe Isus la poarta Ierusalimului în Duminica Floriilor.

Miercuria Mare, enoriași din parohiile Protopopiatului de Beiuș, alături de parohii lor, s-au rugat împreună „Calea Crucii” pe dealul din Băița. Porunca Iubirii dată de Isus, reamintită de parohul locului, părintele Rostaș Marcel, a fost tema cuvântului de primire, respectiv a meditației finale. Îmbucurător, această celebrare devine încet o tradiție la nivel protopopial, după 2015, creștini din diverse parohii, chiar confesiuni, dorind un moment de pace și comuniune într-un decor natural.

Isus, prin preoții Parohiei „Sfinții Trei Ierarhi” din Beiuș, și-a amintit de fidelitatea și curăția inimii copiilor și i-a binecuvântat prin inserarea simbolică a lor în grupul apostolilor de la Cina cea de Taină, prin ceremonialul „Spălării picioarelor”.

Joia Mare, plini de emoții atât parohul locului, părintele Zorel Zima, asistat de vice-paroh, părintele Iosif Slobodnic, cât și copii au rețrăit acest mesaj de smerenie, iubire și slujire prin misterul spălării și sărutării picioarelor celor chemați a face asemenea și de a călca, la rândul lor, pe drumul apostolatului.

Vizita și comuniunea de rugăciune a părintelui Olimpiu Todorean, vicar general, a debutat în Joia Mare prin celebrarea Deniei celor 12 Evanghelii ale Patimilor Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos, în parohia Pocola, alături de părintele Boța Marius Gheorghe, și părintele protopop de Beiuș, părintele Zima Gheorghe Zorel. Părintele Olimpiu a subliniat în meditația sa necesitatea unei cercetări a sinelui și a unei angajări ferme pe urmele lui Isus.

Vinerea Mare a continuat în spiritul comuniunii prin celebrarea Prohodului Domnului nostru Isus Cristos, în Parohia Șuncuiș de către părintele Todorean, alături de parohul părintele Man Adrian și părintele Zima. Tăcerea mormântului lui Isus este o tăcere necesară și sufletului nostru, în acest tumult al vieții, pentru redescoperirea Jertfei lui Isus și, în lumina ei, a asumării datoriei noastre, motivate de recunoștință și iubire, de a-i fi fideli Lui.

Sâmbăta Mare a început cu celebrarea Vecerniei și Liturghiei în biserică „Sfinții Trei Ierarhi”, continuând la miezul nopții, în fapt liturgic – zorii dimineții, cu celebrarea Utreniei Învierii de către părintele Todo-

rean și păstorii sufletești ai parohiei, părintele Zorel și părintele Iosif. Momentul meditativ al celebrării a fost marcat de chemarea la Fericire a fiecărui credincios în parte, o fericire care se regăsește în Domnul, printr-o cunoaștere a sinelui, printr-o auto-acceptare și îndreptare proprie în lumina lui Cristos.

În **Duminica Luminată, Ziua Învierii**, părintele vicar general Todorean, a concelebrat Sfânta Liturghie în parohia Ștei, alături de părintele Emil Ghiurcă. În după-amiaza zilei, vizita și comuniunea a continuat cu rânduiala Vecerniei săvârșite în comunitatea beiușeană.

Vizita părintelui Olimpiu, Vicar general, s-a încheiat, în parohia din Ioaniș, prin celebrarea Sfintei Liturghii alături de parohul locului, părintele Mircea Boța, și de părintele Zorel, a doua zi de Paști.

Îndemnul la păstrarea luminii și urarea pascală a împlinit această vizită de comuniune în parohiile protopopiatului.

Pr. Zorel ZIMA

Colectă, Duminica presei, 2017

Parohia Sfântul Nicolae, Oradea, **1.429 Lei**
 Mănăstirea Franciscană, Oradea, **521 Lei**
 Parohia Duminica Tuturor Sfinților, Oradea, **246 Lei**
 Parohia Sititelec, **20 Lei**
 Parohia Sântul Gheorghe, Spital, Oradea, **131 Lei**
 Parohia Băița, **20 Lei**
 Parohia Beiuș, **105 Lei**
 Parohia Delani, **22 Lei**
 Parohia Drăgoteni, **40 Lei**
 Parohia Ioaniș, **30 Lei**
 Parohia Pocola, **27 Lei**
 Parohia Prisaca, **31 Lei**
 Parohia Ștei, **32 Lei**
 Parohia Uileacu de Beiuș, **13 Lei**
 Parohia Valea de Jos, **20 Lei**
 Parohia Băile Felix, **100 Lei**
Total: 2.787 Lei.

Colectă, Țara Sfântă, 2017

Parohia Sfântul Nicolae, Oradea, **543 Lei**
 Mănăstirea Franciscană, Oradea, **513 Lei**
 Parohia Sititelec, **21 Lei**
 Parohia Sântul Gheorghe, Spital, Oradea, **210 Lei**
 Parohia Izvoarele, **21 Lei**
 Parohia Sfântul Anton, Carei, **100 Lei**
 Parohia Vășad, **35 Lei**
 Parohia Velența, Oradea, **466 Lei**
 Parohia Beznea, **77 Lei**
 Parohia Bobota, **18 Lei**
 Parohia Băile Felix, **100 Lei**
Total: 2.104 Lei

Colectă pentru Siria, 2017

Parohia Sfântul Gheorghe, Spital, Oradea, **497 Lei**
 Mănăstirea Franciscană, Oradea, **1.929 Lei**
 Parohia Sfântul Nicolae, Oradea, **1.400 Lei**
 Parohia Ortelec, **100 Lei**
 Parohia Beznea, **100 Lei**
 Parohia Băile Felix, **100 Lei**
 Parohia Săuca, **100 Lei**
 Parohia Tășnad, **450 Lei**
 Parohia Girișu de Criș, **37 Lei**
 Parohia Aleșd, **107 Lei**
 Parohia Poiana, **47 Lei**
 Capelă Spital, Zalău, **144 Lei**
 Parohia Sfinții Apostoli Petru și Pavel, Zalău, **330 Lei**
 Parohia Sfânta Familie, Zalău, **1.064 Lei**
 Parohia Bocșa, **40 Lei**
 Parohia Hereclean, **70 Lei**
 Parohia Sfântul Anton, Oradea, **35 Lei**
 Parohia Beliu, **278 Lei**
 Parohia Cheț, **70 Lei**
 Parohia Sălăjeni, **190 Lei**
 Parohia Câmpia Sălaj, **310 Lei**
 Parohia Santăul Mare, **50 Lei**
 Parohia Ban, **130 Lei**
 Parohia Peceiu, **50 Lei**
 Parohia Bobota, **20 Lei**
 Parohia..., **205 Lei**
 Parohia Sfântul Anton, Carei, **100 Lei**
 Parohia Marghita, **805 Lei**
 Parohia Sărsig, **141 Lei**
 Parohia Nădar, **12 Lei**
 Parohia Înălțarea Domnului, Oradea, **25 Lei**
 Parohia Velența, Oradea, **460 Lei**
 Parohia..., **500 Lei**
 Parohia Suplacu de Barcău, **48 Lei**
 Parohia Supuru de Jos, **100 Lei**
 Parohia Ardud, **163 Lei**

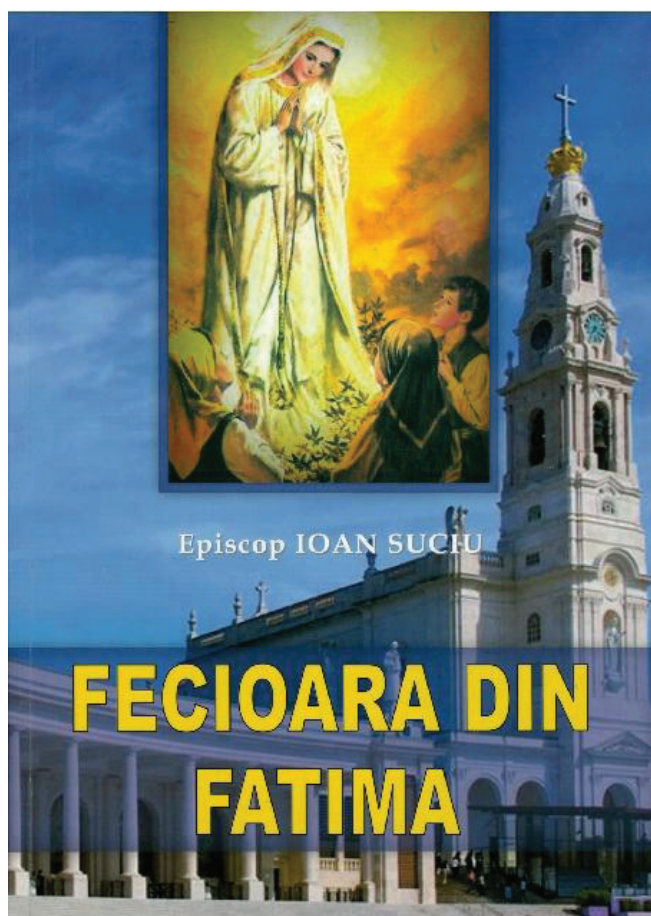
Parohia Horatu Crasnei, **80 Lei**
 Parohia Curtuiușeni, **100 Lei**
 Parohia Tinca, **44 Lei**
 Parohia Dumbrava, **100 Lei**
 Parohia Moftinu Mic, **50 Lei**
 Parohia Craidorolț, **35 Lei**
 Parohia Sfântul Apostol Andrei, Carei, **251 Lei**
 Parohia Pișcolț, **60 Lei**
 Parohia Marin, **60 Lei**
 Parohia Huseni, **50 Lei**
 Parohia Borod, **52 Lei**
 Parohia Chilioara, **187 Lei**
 Parohia Vălani de Beiuș, **100 Lei**
 Parohia Șumal, **940 Lei**
 Parohia Valea lui Mihai, **100 Lei**
 Parohia Tuturor Sfinților, Oradea, **828 Lei**
 Parohia Domănești, **340 Lei**
 Parohia Băița, **120 Lei**
 Parohia Delani, **52 Lei**
 Parohia Drăgoteni, **50 Lei**
 Parohia Grădinari, **30 Lei**
 Parohia Ioaniș, **350 Lei**
 Parohia Petrani, **75 Lei**
 Parohia Pocola, **188 Lei**
 Parohia Prisaca, **51 Lei**
 Parohia Sudrigiu, **12 Lei**
 Parohia Ștei, **250 Lei**
 Parohia Uileacu de Beiuș, **18 Lei**
 Parohia Valea de Jos, **38 Lei**
 Parohia Beiuș, **450 Lei**
 Parohia Gruilung, **50 Lei**
 Parohia Calea Mare, **50 Lei**
 Parohia Șimleu Silvaniei, **4.535 Lei**
 Parohia Cosniciu de Sus, **100 Lei**
 Parohia Cosniciu de Jos, **50 Lei**
Total: 20.053 lei

Episcop Ioan Suciu, Fecioara din Fatima

În anul 1943, PSS Ioan Suciu a publicat volumul "Fecioara din Fatima", la împlinirea a 25 de ani de la aparițiile ce avuseseră loc în 1917. Mai târziu, îndeosebi după căderea comunismului, au apărut în România diferite alte prezentări ale evenimentelor întâmplate în localitatea portugheză, însă frumusețea literară și stilistică a scrierii episcopului greco-catolic a rămas greu de egalat.

În 2017, la aniversarea a 100 de ani de când Maica Domnului s-a arătat la Fatima, s-a dorit o nouă editare a cărții Preasfințitului Suciu. Însă, de când aceasta fusese publicată prima oară, au trecut aproape 75 de ani, timp în care s-au mai întâmplat și s-au dezvăluit multe aspecte cu privire la aparițiile portugheze. În noua ediție din 2017, prin grija pr. Cristian-Florin Sabău, a fost construit un aparat de note de subsol, în care informațiile prezentate de către PSS Suciu au fost aduse la zi și comparate critic cu cele prezente în alte izvoare. De asemenea, au fost inserate în textul original anumite adăugiri, bine demarcate, ce întregesc imaginea cronologică de ansamblu a evenimentelor.

La sfârșitul cărții, pr. Sabău a anexat un studiu final. În acesta, sunt abordate diferite chestiuni teologice, filosofice, științifice, inter-religioase ori inter-confesionale ridicate de aparițiile de la Fatima. Studiul prezintă etapele istorice ale dezvăluirii și receptării celor două elemente esențiale: cererea de consacrare la Inima Neprihănită și cel de-al „Treilea Secret”. Propunând, de asemenea, câteva sublinieri de natură spirituală, studiul se încheie cu recenzii ale cărților despre Fatima apărute în limba română, precum și ale filmelor care au ecranizat istoria acestor apariții.

Volumul a apărut la Editura Surorilor Lauretane din Baia Mare. Cuprinde 496 de pagini de text și 56 de pagini cu fotografii alb-negru și color. Poate fi achiziționat la prețul de 24 de lei.

Eugen Ivuț - Biroul de presă

Papa Benedict al XVI-lea a împlinit 90 de ani

La 16 aprilie 2017, chiar în ziua de Paști, papa Benedict al XVI-lea a împlinit 90 de ani. Cu această ocazie papa Francisc i-a făcut o vizită Papei emerit pentru a-i face urările de Paști și a-l felicita de ziua aniversară. Festivitățile au fost mutate în a doua zi de Paști și au avut o formă foarte simplă și rezervată: în mănăstirea Mater Ecclesiae din Vatican a fost prezentă o mică delegație din regiunea germană Bavaria, locul de proveniență al Papei emerit.

Prezent la eveniment, mons. Georg Gänswein, prefect al Casei Pontificale, care îl urmează îndeaproape pe papa Benedict al XVI-lea, a vorbit despre cum decurge o zi din viața acestuia la mănăstirea din Cetatea Vaticanului:

„Viața în mănăstire este foarte ordonată: nu este un secret pentru nimeni faptul că papa Benedict iubește ordinea. Programul zilei este foarte bine structurat, foarte clar, și asta îl ajută. Una dintre afirmațiile

papei Benedict, la încheierea pontificatului său, a fost că nu s-a retras la „o viață privată”, adică pentru a face ceea ce i-ar fi plăcut să facă, ci că „s-a urcat pe munte”, o imagine care amintește de Moise care s-a retras să se roage, după puterile, convingerile și capacitățile sale, pentru succesul său, pentru Biserică și pentru lume. Și chiar asta face. Viața sa este o împletire de rugăciune, studiu, muzică, vizite, Liturghie, plimbări, meditații, odihnă și pregătire pentru întâlnirea cu Domnul. Văd că papa Benedict trăiește cu mare seninătate această decizie a sa”.

În ceea ce privește relația dintre papa emerit Benedict al XVI-lea și succesul său, mons. Gänswein a subliniat că „cei doi au un raport bun” și că papa Francisc se întâlnește regulat cu papa Benedict”, însă cei doi „se retrag între patru ochi și vorbesc”.

<http://ro.radiovaticana.va> (rv - I. Ursuleac)

HARAMUL BISERICII SFÂNTUL GHEORGHE

Anul acesta, Biserica Sfântul Gheorghe din curtea Spitalului de Neuropsihiatrie din Oradea aniversează 15 ani de la sfințire. Ținând cont de faptul că sărbătoarea patronului nostru spiritual a fost în Duminica Tomii, împreună cu credincioșii comunității noastre am dorit să marcăm acest eveniment în primul rând din punct de vedere spiritual-caritativ. În sensul acesta, cu trei săptămâni înainte, tasul adunat de Sfintele Paști și tasul colectat cu ocazia celebrărilor de hram au fost direcționate spre acei frați mai mici ai Mântuitorului, adică persoanele aflate în dificultate, cele care servesc zilnic o masă caldă la Cantina socială Maria Rosa din Oradea.

Celebrările liturgice au debutat în ajunul sărbătorii, cu Sfânta Vecernie celebrată de părintele vicar general, Olimpiu Todorean, răspunsurile fiind date de doisprezece preoți și trei diaconi invitați din Oradea. Imediat a urmat Acatistul Sfântului și Marelui Mucenic Gheorghe, celebrat de părintele vicar responsabil cu preoții, Antoniu Chifor, cântat la unison de același grup de preoți și diaconi dimpreună cu toți credincioșii prezenți. La sfârșitul celebrărilor, părintele Ioan Crăciun a expus, fiecăruia dintre cei prezenți, spre venerare și sărutare, Sfintele Moaște ale Sfântului Gheorghe.

Sfânta Liturghie, din ziua de duminică, 23 aprilie, a fost pontificată de Preasfinția Sa Virgil Bercea, avându-i alături pe părintele vicar general Olimpiu Todorean, părintele Ioan Crăciun, părintele Ioan Aciu, părintele Ionuț Dobocan, părintele Eduard Fischer, părintele Eduard Roman precum și diaconul Guiăș Grațian. Ne-au încântat, cu glasurile lor, Corala Sfânta Familie din Zalău. Au fost, de asemenea, prezenți Cercetașii Români Uniți, al căror patron spiritual este Sfântul Gheorghe, preoții ortodocși Marin Miheș și Ioan Șumălan, cu care slujim alternativ în această biserică și, nu în ultimul rând, cei care au organizat și pentru care s-au organizat aceste celebrări: bolnavii spitalelor din Oradea, credincioșii parohiei Sfântul Gheorghe Spital și mulți invitați la acest moment de sărbătoare.

Deși biserica noastră nu are o suprafață utilă mare, au fost uniți în rugăciune, în aceasta, peste 180 de suflete, suflete care, cu iubire frățească, s-au rugat pentru noi, pentru bolnavii noștri, pentru cei ce sunt în suferință, pentru personalul medical din spitale, pentru iubire și pace în lume și nu în ultimul rând pentru sufletele din Purgator, pentru care, împreună cu Preasfinția Sa Virgil Bercea, am ridicat un parastas la sfârșitul Sfintei Liturghii.

Moaștele Sfântului și Marelui Mucenic Gheorghe au fost expuse spre venerare, în timpul Sfintei Liturghii, iar la sfârșitul celebrării, părintele Ioan Crăciun le-a oferit spre venerare și sărutare tuturor.

De asemenea, pentru jertfa lor de a fi împreună cu comunitatea noastră la acest ceas aniversar, toți cei prezenți au plecat la caselor lor cu merinde pentru

trup, cozonac, dar, și mai important, cu merinde pentru suflet, deoarece comunitatea le-a oferit cartea de rugăciuni Lăsați copiii să vină la mine.

Ascultând îndemnul PSS Virgil, din predica de la Sfânta Liturghie: „Fie ca, bucurându-ne de îndurarea divină primită de la Isus cel Înviat, să ne dăruim și noi iubirea unii altora”, ne-am propus, în comunitate, ca această Iubire să dănuie în noi pentru totdeauna.

Anamaria CRĂCIUN